JULIA QUINN
–&–
SHONDA RHIMES
KUNINGATAR CHARLOTTE
Ennen Bridgertoneita oli pariskunta, jonka rakkaustarina muutti maailmaa…
shondaland | NETFLIX
TAMMI

JULIA QUINN

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)
Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)
Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)
Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)
Kirjeystävä (2003, suom. 2021)
Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)
Kätketty perintö (2005, suom. 2021)
Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)
Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)
Kuningatar Charlotte (2023, suom. 2023)

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)
Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)
Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)
Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

◇◇◇◇◇◇

SHONDA RHIMES

Tv-sarjoja:

Greyn anatomia
Rakkauden anatomia
Scandal
Inventing Anna
Bridgerton: Kuningatar Charlotte

KUNINGATAR CHARLOTTE

Teos on saanut innoituksensa Shondalandin Netflixille tuottamasta *Bridgerton: Kuningatar Charlotte* -tv-sarjasta

JULIA QUINN
–&–
SHONDA RHIMES

Suomentanut Arttu Tornikoski

tammi
80 VUOTTA
HELSINKI

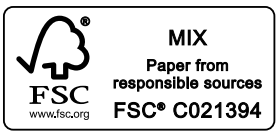

Sivun 167 Shakespeare-sitaattien suomennokset
Aale Tynni ja Arto af Hällström.

Englanninkielinen alkuteos *Queen Charlotte: A Bridgerton Story*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2023.
Copyright © by Julie Cotler Pottinger and Shonda Rhimes 2023.
All rights reserved.
Suomenkielinen laitos © Arttu Tornikoski ja Tammi 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
ISBN 978-952-04-5514-9
Painettu EU:ssa

Omistettu Lyssa Keuschille.
En jää kaipaamaan sinua, koska pysymme aina ystävinä.
Ja lisäksi Paulille. Sanon sen tässä suoraan:
IDEA OLI KOKONAAN SINUN.
– J.Q.

Omistettu tyttärilleni.
Olette kaikki kuningattaria.
– S.R.

Parahin lukija,

tämä tarina kertoo *Bridgerton*-sarjan kuningatar Charlottesta. Tarina ei ole historian oppitunti, vaan tosiasioiden inspiroimaa sepitettä.

Kirjoittajat ovat ottaneet vapauksia täysin tarkoituksella.

Toivottavasti nautitte kirjasta.

Alkusanat

Parahin lukija,

vuoden kylmin aika on kylmentynyt entisestään prinsessamme kuolemaa koskevan suru-uutisen myötä. Rakkaan kuninkaamme George III:n ja kuningatar Charlotten pojantytär menehtyi synnytyksessä yhdessä pienokaisensa kanssa.

Vaikka sydämemme surevatkin prinsessan poismenon tähden, mielemme surevat enemmän monarkian tulevaisuutta. Kuningashuone on nimittäin nyt haasteiden edessä. Voimme vain kuvitella, kuinka tilanne riepoo kuningatar Charlottea, joka hallinnoi seurapiirien naimakauppoja ja aviomarkkinoita aina yhtä rautaisella otteella.

Kynäilijänne ja Englannin kansa voivat vain toivoa, että kuningatar ryhtyy vihdoin järjestelemään naimakauppoja omalle perheelleen. Hänen majesteetillaan on kuitenkin kolmetoista lasta, muttei enää yhtäkään seuraavan polven kruununperijää. Ei ainakaan avioliitossa syntynyttä sellaista.

Herää kysymys: ovatko kuningattaren kyvyt suotuisien avioliittojen amorina sittenkin pelkkää puhetta?

LADY WHISTLEDOWNIN SEURAPIIRISANOMAT
10. MARRASKUUTA 1817

Viisikymmentäkuusi vuotta aiemmin…

Charlotte

Essex, Englanti
Lontooseen johtavalla tiellä
8. syyskuuta 1761

Kaikkien muidenkin saksalaisten aristokraattien tavoin myös prinsessa Sophia Charlotte von Mecklenburg-Strelitzillä oli huomattavan monta nimeä. Sophia-nimi oli peräisin hänen äidinäidiltään, Sophia Albertine von Erbach-Erbachilta, joka oli ollut syntyjään kreivitär ja avioliiton myötä myös herttuatar. Charlotte-nimen hän oli saanut isältään, Charles Louis Frederick von Mecklenburg-Strelitziltä, joka oli ollut perheensä toinen poika eikä ollut ehtinyt nousta suvun päämieheksi ennen kuolemaansa. Lisäksi prinsessan perintöön lukeutui monia monituisia maita ja tiluksia, joilla kaikilla oli kaksiosaiset nimet niilläkin: luonnollisesti Mecklenburg-Strelitz ja Erbach-Erbach, mutta myös Saxe-Hildburghausen, Schwarzburg-Sondershausen ja – mikäli kaukaisemmat polvet otettiin lukuun – Waldeck-Eisenberg.

Charlotte piti kaikista nimistään ja oli joka ikisestä ylpeä, mutta hänen oma suosikkinsa oli Lottie.

Lottie. Se oli koko joukon yksinkertaisin nimi, mutta ei hän siitä sen vuoksi pitänyt. Yleensä hänen makunsa oli kaikkea muuta kuin yksinkertainen: hän piti korkeista peruukeista ja juhlavista leningeistä ja oli lisäksi varsin varma, ettei kukaan muu perheessä arvostanut musiikin ja kuvataiteen monitahoisia vivahteita yhtä kiihkeästi.

Hän oli kaikkea muuta kuin yksinkertainen olento, aivan kerta kaikkiaan.

Mutta Lottie-lempinimestä hän piti – siksi, koska juuri kukaan ei käyttänyt sitä. Jotta nimen tiesi, hänet täytyi todella tuntea.

Sitä varten oli muun muassa tiedettävä, että hänen lempijälkiruokansa oli keväisin vadelma-aprikoositorttu ja talvisin omenastruudeli, ja oikeastaan hän oli ylipäänsä perso sekä hedelmille että makealle, ja niinpä kaikki hedelmäiset herkut olivat hänen ikisuosikkejaan.

Ihmiset, jotka kutsuivat häntä Lottieksi, tiesivät myös, että hän oli pikkutyttönä uinut mielellään kotinsa läheisessä järvessä – siis niinä harvoina hetkinä, kun vesi oli tarpeeksi lämmintä. Ja että kun hänen äitinsä oli kieltänyt häntä tekemästä niin – koska Charlotte oli muka liian vanha moisiin joutavuuksiin – hän oli pitänyt äidilleen mykkäkoulua seuraavat kolme viikkoa. Sovinto oli tehty vasta, kun Charlotte oli laatinut yllättävän perusteellisen asiakirjan, jossa määriteltiin kaikkien asianomaisten oikeudet ja vastuut. Taktiikka ei ollut saanut äitiä taipumaan heti, mutta Charlotten isoveli Adolphus oli puuttunut asiaan ja sanonut, että hän oli perustellut kantansa taitavasti: osoittanut johdonmukaisuutta ja älykkyyttä, ja se jos jokin oli palkinnon arvoista.

Juuri Adolphus oli keksinyt Lottie-lempinimen. Ja juuri siksi nimi oli Charlotten suosikki. Sen oli myöntänyt hänen suosikkiveljensä.

Tai oikeamminkin: hänen entinen suosikkiveljensä.

”Olet jäykkä kuin patsas”, Adolphus totesi hymyillen, ikään kuin Charlotte ei olisi anellut edelliset kolme viikkoa, ettei veli pakottaisi häntä naimisiin tuntemattoman miehen kanssa.

Charlotte olisi halunnut jättää veljen sanat oman arvoonsa. Jos hän olisi saanut päättää, hän ei pukahtaisi veljelleen enää sanaakaan koko heidän elinikänsä aikana, mutta jopa hän ymmärsi, ettei jääräpäisyydessä ollut mitään mieltä. Sitä paitsi he istuivat vaunuissa Kaakkois-Englannissa ja heillä oli pitkä matka sekä edessään että takanaan.

Charlotte oli ikävystynyt ja raivoissaan, mikä ei koskaan ollut hyvä yhdistelmä.

”Patsaat ovat taidetta”, hän sanoi hyisesti. ”Taide on kaunista.”

Tämä sai veljen hymyilemään – piru vieköön. ”Taidetta voi olla hauska katsella”, Adolphus tokaisi huvittuneena. ”Sinä sen sijaan näytät naurettavalta.”

”Mitä yrität kertoa?” Charlotte ärähti.

Adolphus kohautti olkiaan. ”Et ole hievahtanutkaan viimeiseen kuuteen tuntiin.”

Vai niin. *Vai niin.* Sitä veljen ei olisi kannattanut sanoa. Charlotte loi veljeensä niin tuiman katseen, että punttien olisi luullut tutisevan. ”Mekkoni on Lyonin silkkiä, koristeltu intialaisilla safiireilla ja kaksisataa vuotta vanhalla pitsillä.”

”Ja näytätkin kauniilta”, Adolphus sanoi. Hän ojensi kätensä taputtaakseen Charlotten polvea, mutta nykäisi sen kiireesti takaisin nähdessään sisarensa ilmeen.

Se kun oli murhanhimoinen.

”Jos liikun liikaa, safiirit voivat kuulemma repiä pitsiä.” Charlotte kirjaimellisesti murisi. ”Tahdotko, että pitsini repeytyy? *Tahdotko?*”

Hän ei jäänyt odottamaan vastausta. Molemmat tiesivät, ettei sellaista tarvittu. ”Ja aivan kuin siinä ei olisi vielä kylliksi”, hän jatkoi, ”leningin alla on mittojeni mukaan valmistettu, valaanluinen korsetti.”

”Valaanluinen?”

”Kyllä vain, veli hyvä. Valaanluinen. Tehty luista, jotka kuuluivat valaille. *Valaat kuolivat, jotta minä voisin näyttää tältä.*”

Adolphus puhkesi nauruun. ”Lottie –”

”Älä”, Charlotte varoitti. ”Älä uskallakaan kutsua minua Lottieksi niin kuin muka välittäisit.”

”Älähän nyt, *Liebchen*. Tiedät, että välitän.”

”Tiedänkö? Koska ei se siltä tunnu. Tuntuu, kuin minut olisi sidottu nippuun kuin mikäkin palkintoporsas ja laskettu uhrilahjana alttarille.”

”Charlotte –”

Charlotte väläytti hampaitaan. ”Pistätkö vielä omenan suuhuni?”

”Lopeta jo. Kuningas on valinnut sinut. Se on suuri kunnia.”

”Juuri tuon takia olen vihainen!” Charlotte sähähti. ”Pelkkiä valheita. Et lakkaa valehtelemasta.”

Hän ei sietänyt veljensä valheita. Tämä ei ollut mikään kunnia. Hän ei ollut varma, mistä oikeastaan oli kyse, mutta kunniasta ei ainakaan.

Ison-Britannian ja Irlannin kuningas George III oli tupsahtanut kuin tyhjästä – tai oikeammin hänen neuvonantajansa olivat, sillä kuningas itse ei suinkaan ollut vaivautunut paikalle – ja jostain käsittämättömästä syystä päättänyt, että hänestä, Sophia Charlotte von Mecklenburg-Strelitzistä, tulisi kuningatar.

Kuninkaan miehet olivat toden totta matkanneet henkilökohtaisesti Mecklenburg-Strelitziin asti. Charlotte rakasti kotiseutuaan, sen tyyniä järviä ja vehreitä nurmia, mutta tiesi hyvin, että Mecklenburg-Strelitziä pidettiin yhtenä Pyhän saksalais-roomalaisen keisarikunnan vähäpätöisimmistä ruhtinaskunnista.

Välimatkasta puhumattakaan. Mecklenburg-Strelitziin päästäkseen neuvonantajien oli pitänyt ohittaa kymmenittäin herttua- ja ruhtinaskuntia, joissa asui lukemattomia herttuattaria ja ruhtinattaria.

”En minä valehtele”, Adolphus sanoi. ”Totta se on. Sinut valittiin.”

Jos Charlotte olisi kyennyt liikkumaan valaanluukorsetissaan, hän olisi kääntynyt suoraan veljeään kohti. Mutta se ei ollut mahdollista, joten hän joutui tyytymään hyytävään mulkoiluun. ”Kuinka vaikea muka on tulla valituksi?” hän tivasi. ”Mitä siihen vaadittiin? Ei mitään erityistä. He tahtovat vain jonkun, joka voi synnyttää paljon lapsia. Jonkun lukutaitoisen ja seurapiireihin sopivan. Ja jalosukuisen. Mitään muuta ei tarvita.”

”Tuossahan on paljon.”

”Se ei ole mikään suuri kunnia. Olisit voinut kehottaa heitä valitsemaan jonkun toisen. Jonkun, joka on tarpeeksi typerä halutakseen tätä.”

”Eivät he halunneet typerystä. He halusivat sinut.”

Luoja varjele, kuinka veli saattoi olla näin hidasjärkinen. ”Adolphus – ajattele nyt”, Charlotte aneli. ”Miksi minä? Hänhän saisi kenet tahansa. Ihan kenet vain. Ja silti he matkasivat halki puolen mantereen minun luokseni. Onhan sille oltava jokin syy.”

”Sinä olet erityinen.”

”Erityinen?” Charlotte toisti äimistyneenä veljen sinisilmäisyydestä. Tai ei – ei Adolphus sinisilmäinen ollut, vaan yritti vain lepytellä häntä kuin mitäkin höyhenaivoista pikkulasta, joka oli liian sokea ja tyhmä nähdäkseen ympärilleen punotun petoksen seitin. ”Olen heille tuiki tuntematon”, Charlotte sanoi. ”Samoin he meille. Et kai tosissasi pidä minua näin tietämättömänä? He halusivat minunlaiseni muukalaisen jostain tietystä syystä. Eikä syy voi olla hyvä. Tiedän sen, koska uutisen kerrottuasi et ole katsonut minua silmiin kertaakaan.”

Adolphus ei sanonut hetkeen mitään, ja kun hän lopulta puhui, hänen sanansa olivat tyhjää täynnä. ”Lottie, tämä on hyvä asia. Sinusta tulee onnellinen.”

Charlotte tuijotti tätä miestä, jonka kuvitteli tuntevansa läpikotaisin. Veljeään, joka oli ollut suvun päämies siitä lähtien, kun heidän isänsä oli kuollut yhdeksän vuotta aiemmin. Veljeään, joka oli vannonut suojelevansa häntä – sanonut häntä hyväksi ja arvokkaaksi, ja hän oli uskonut.

Hänen olisi pitänyt tajuta aiemmin. Adolphus oli mies, ja kaikkien miesten tavoin hän piti naisia pelkkinä pelinappuloina, joita liikuteltiin ympäri Eurooppaa näiden onnellisuudesta piittaamatta.

”Et tiedä mitään”, Charlotte sanoi hiljaa.

Adolphus ei vastannut.

”Ilmoitat vain, että olen onnellinen, ikään kuin voisit jotenkin tietää sen. Ikään kuin sanasi tekisivät sen todeksi. Kysyitkö

minulta kertaakaan, mitä itse tahdon? Etpä kysynyt.”

Adolphus puuskahti ärtyneenä. Oli helppo huomata, että hänen kärsivällisyytensä oli koetuksella. Mutta Charlotte ei välittänyt siitä. Raivo teki hänestä uhkarohkean.

”Käännä vaunut ympäri”, hän vaati. ”En suostu tähän.”

Adolphuksen kasvot kovettuivat. ”Kyllä sinä suostut. Kihlasopimus on jo allekirjoitettu.”

”En suostu.”

”Suostutpas.”

”Veli hyvä”, Charlotte sanoi väläyttäen sietämättömällä tavalla miellyttävän hymyn. ”Käännä vaunut, tai hypähdän pystyyn. Tahdotko tietää, mitä silloin tapahtuu?”

”Kerrot epäilemättä joka tapauksessa.”

”Tämä hienosta ja hintavasta valaanluusta valmistettu korsettini on varsin hauras. Ja lisäksi hyvin, hyvin terävä. Olen tietysti nykymuodin huipulla, joten korsetti on myös tiukka.” Charlotte napautti rintamustaan osoittaakseen sanansa todeksi, mutta tulikin vain todistaneeksi oman epäonnensa: hänen rintakehässään ei ollut lainkaan tuntoa jäljellä ja hän olisi yhtä hyvin voinut naputtaa seinää.

”Höllentäisimmekö sitä?” Adolphus ehdotti.

”Emme höllennä”, Charlotte sähisi. ”Minun on saavuttava perille näyttelykunnossa, eli toisin sanoen minun on pysyttävä kahlittuna tähän hirvitykseen. Jos siis näytän naurettavalta patsaalta, se johtuu siitä, etten pysty liikkumaan. Ei – en *uskalla* liikkua. Leninkini on niin tyylikäs, että jos liikun liian eloisasti, alusasuni saattaa repiä ja viiltää minut kuoliaaksi.”

Adolphus räpytti silmiään.

”Oi hienon naisen autuutta”, Charlotte mutisi.

”Olet poissa tolaltasi.”

Hänen teki mieli tappaa veljensä.

”Charlotte –”

”Liikkuminen tuntuu varteenotettavalta vaihtoehdolta”, hän sanoi. ” Olen harkinnut sitä. Kuolisin omasta tahdostani

ja kuoleman aiheuttaisivat alusvaatteeni. Sellainen olisi varmasti jollain tapaa ironista, joskaan en itse vielä käsitä, miten. Huvittavaa se ainakin olisi. Ironiasta en tiedä."

"Ihan totta, Charlotte. Lopeta."

Mutta hän ei voinut lopettaa. Hän oli aivan suunniltaan. Hänen vihansa oli oikeutettua ja häntä pelotti, ja hetki hetkeltä häntä kyyditettiin kohti tulevaisuutta, jota hän ei ymmärtänyt. Charlotte tiesi, mitä tuleman piti, muttei tiennyt perimmäistä syytä kaiken takana, ja se sai hänet tuntemaan olonsa pieneksi ja typeräksi.

"Matkaa lienee vielä tunnin verran", hän jatkoi. "Jos liikun oikein uutterasti, onnistun varmasti vuotamaan kuiviin ennen kuin saavumme Lontooseen."

Adolphus ilmeisestikin tukahdutti voihkaisun. "Kuten sanoin, olet poissa tolaltasi. Tunteellisella päällä. Ymmärrän, että –"

"Ymmärrätkö? Todellako? Sepä hauska kuulla. En nimittäin ole poissa tolaltani enkä tunteellinen. Olen vihainen. Lisäksi en saa henkeä. Molemmat ovat sinun syytäsi."

Adolphus nosti kätensä puuskaan.

"Minä teen sen", Charlotte varoitti. "Pomppaan pystyyn ja lävistän itseni tähän naurettavaan korsettiin ja vuodan kuiviin."

"*Charlotte!*"

Veljen äänensävy sai hänet viimein vaikenemaan. Adolphus puhui hänelle hyvin harvoin näin tiukasti. Itse asiassa Charlotte ei muistanut, että niin olisi käynyt kertaakaan.

Sydämellinen veli oli kadonnut ja muuttunut ankaraksi ja mahtavaksi Mecklenburg-Strelitzin herttuaksi. Se oli hämmentävää. Ja raivostuttavaa. Pikkutyttö, joka yhä asui syvällä Charlotten sielussa, oli vähällä purskahtaa itkuun.

"Tiedän, että minun olisi pitänyt käsitellä sinua tiukemmin maman ja papan kuoleman jälkeen", Adolphus sanoi. "Annoin sinun lukea liikaa ja taivuin kaikkiin oikkuihisi ja päähänpistoihisi. Niinpä otan täyden vastuun siitä, että olet erittäin uppiniskainen ja kuvittelet virheellisesti, että sinulla on

päätäntävaltaa elämääsi. Ei sinulla ole. Minä teen päätökset. Liitto toteutuu."

"En ymmärrä, mikset voisi vain –"

"Koska kysymyksessä on Brittiläinen imperiumi, ja me olemme pelkkä piskuinen lääni Saksassa!" Adolphus ärjyi.

Charlotte vetäytyi kuoreensa – mutta vain hiukan.

"Meillä ei ollut vaihtoehtoja", veli sähähti. "Minulla ei ollut. Tahdotko siis kuulla syyn? Hyvä on. En tiedä sellaista. Tähän ei ole mitään hyvää syytä. Itse asiassa syy saattaa olla jotain kauheaa. Tiedän, että yksikään, joka näyttää siltä kuin me kaksi, ei ole nainut ketään näin ylhäistä. Ei koskaan. Mutta en voi asiaa kyseenalaistaakaan! En voi tehdä maailman voimakkaimmasta valtakunnasta vihollistani. Päätös on tehty." Adolphus nojautui eteenpäin väristen raivosta, kärsimättömyydestä ja kenties myös alistuneisuudesta. "Siispä vaikene, täytä velvollisuutesi isänmaata kohtaan ja ole onnellinen!"

Charlotte hätkähti. Adolphus oli viimeinkin lakannut valehtelemasta. Adolphuksen iho oli ruskea. Charlotten iho oli ruskea. Ruskea kuin suklaa tai jalopuu. Ei tarvinnut nähdä Ison-Britannian ja Irlannin kuningas George III:a omin silmin tietääkseen, ettei tämän iho ollut samaa sävyä.

Joten miksi – miksi kuningas tahtoi hänet vaimokseen? Charlotte tiesi, kuinka vaaleaihoisten eurooppalaisten parissa puhuttiin hänenlaisistaan ihmisistä. Miksi kuninkaallinen sukulinja "saastutettaisiin" hänen maurilaisella verellään? Hänen sukupuunsa johti Afrikkaan, eikä etäisyyttä ollut edes montaa sukupolvea.

Miksi kuningas halusi juuri hänet?

Mitä tämä salasi?

"*Liebchen*", Adolphus sanoi. Hän huokaisi, hänen katseensa heltyi ja hän oli jälleen vain Charlotten vanhempi veli. "Olen pahoillani. Mutta on kovempiakin kohtaloita kuin avioliitto Englannin kuninkaan kanssa."

Charlotte nielaisi ja katsoi ulos ikkunasta. Englannin maaseutu viiletti ohi vihreänä ja elämää kukoistavana. Peltoja,

metsiä ja pikkukyliä vanhoine kirkkoineen ja pääkatuineen. Maisemat eivät oikeastaan näyttäneet kovinkaan erilaiselta kuin kotimaassa, vaikkakaan hän ei ollut nähnyt ainuttakaan järveä.

Oliko yksi järvi liikaa vaadittu?

”Palaanko enää koskaan Mirow’n linnaan?” Charlotte kysyi hiljaa.

Veljen ilme muuttui kaihoisaksi ja kenties hiukan surulliseksi. ”Tuskin”, hän myönsi. ”Etkä haluakaan palata. Vuoden päästä olemme liian takapajuisia sinun makuusi.”

Charlottesta tuntui merkillisesti siltä, että jos hän olisi ollut missä muualla tahansa tai kuka muu tahansa, hän olisi puhjennut itkuun. Vielä eilen hänen kyynelensä olisivat virranneet kuumina ja kiukkuisina, nuoruuden kiihkon koko voimalla.

Mutta nyt hänestä oli määrä tulla kuningatar. Eikä hän itkenyt. Ihmisen se osa, joka vuodatti kyyneliä ja synnytti nyyhkeet, oli kytketty pois päältä.

”Istu kauempana”, hän totesi, nykäisi kätensä irti veljensä otteesta ja asetti ne tiukasti syliinsä. ”Olet vaaraksi puvulleni. Minunhan täytyy näyttää täydelliseltä, kun saavun perille.”

Hänen palatsinsa odotti.

George

St Jamesin palatsi
Lontoo
8. syyskuuta 1761

Suurimman osan ajasta kuninkuus ei haitannut Georgea.

Eduista ei ollut epäilystäkään. Hänellä oli enemmän rahaa kuin yksi ihminen kykeni eläessään tuhlaamaan, useita palatseja sekä varsinainen pataljoona palvelijoita ja neuvonantajia, jotka pyrkivät kilvan toteuttamaan hänen jok'ikisen mielitekonsa.

Aamiaiseksi suklaata, jonka päälle prikulleen kolme lusikallista sokeria ja tilkka maitoa? Tulee heti, teidän majesteettinne – vieläpä hopeoidulla asetilla.

Richard Bradleyn opus *Mehikasvien historia?* Järjestyy – viis siitä, että se julkaistiin vuonna 1739, etsimme sen teille tuota pikaa!

Pieni norsuko? Sen pystymme ehkä toimittamaan vasta muutaman kuukauden päästä, mutta panemme toimeksi heti paikalla.

Ei George tosiasiassa minkään kokoluokan norsua ollut pyytänyt. Mutta ajatus siitä, että sekin olisi mahdollista, tuntui hänestä varsin innostavalta.

Tosiaan, elämä kuninkaana oli usein ilahduttavaa. Ei tosin aina, joskaan silloinkaan siitä ei käynyt valittaminen, sillä asemastaan purnaava kuningashan kuulostaisi täydeltä aasilta.

Oli kruunussa silti haittapuolensa. Esimerkiksi yksityisyyttä

NUORI KUNINGATAR, JONKA SILKKA OLEMASSAOLO RAVISTELEE VALTAKUNTAA. KUNINGAS, JOKA VARJELEE SALAISUUKSIAAN. LIITTO, JOKA VOI MUUTTAA KAIKEN – TAI AJAA MONARKIAN TUHOON.

Sophia Charlotte von Mecklenburg-Strelitz lähetetään Isoon-Britanniaan kuninkaan vaimoksi. Matkassa on vain yksi mutta – hovi ei ole varautunut hänen hipiänsä sävyyn. Tulevaa aviomiestä Charlotten ulkonäkö ei vaivaa, vaan puolisoiden välillä kipinöi välittömästi. Miksi kuningas sitten välttelee uutta nuorikkoaan? Salaisuuksien, velvollisuuksien ja kokonaisen kuningaskunnan ristipaineissa Charlotten on opeteltava olemaan enemmän kuin pelkkä Charlotte: hänestä on tultava todellinen kuningatar.

9 789520 455149

www.tammi.fi | 84.2 | ISBN 978-952-04-5514-9